

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1026/2021
14.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Игора Марића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Игора Марића - адвоката Ивана Ћаловића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 6/21 од 02.04.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 349/21 од 05.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.10.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Игора Марића - адвоката Ивана Ћаловића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 6/21 од 02.04.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 349/21 од 05.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К 6/21 од 02.04.2021. године окривљени Игор Марић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од пет година и осам месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. На основу члана 246. став 8. КЗ и члана 87. став 1. КЗ од окривљеног је одузета једна оригинална табла лека „Бупенофрин“, једна вагица за прецизно мерење и мобилни телефон марке „...“ ... са припадајућом сим картицом. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 349/21 од 05.07.2021. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца, а пресуда Вишег суда у Чачку К 6/21 од 02.04.2021. године, потврђена.

Бранилац окривљеног Игора Марића - адвокат Иван Ћаловић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, а из образложења захтева проистиче да указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са

предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводећи да једини доказ на коме се осуђујућа пресуда, везано да кривично дело описано у тачки два изреке, заснива је споразум о признању кривичног дела саокривљеног АА, те да споразум о признању кривичног дела не може бити једини доказ на коме се заснива осуђујућа пресуда, већ да иста мора бити поткрепљена и другим доказима.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, првостепена пресуда није заснована на садржини споразума о признању кривичног дела, већ између осталог и на правноснажној пресуди Спк 5/20 од 14.10.2020. године којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела окривљеног АА, а која је донета на основу овог споразума и у коју правноснажну пресуду је првостепени суд извршио увид, а што није супротно одредбама Законика о кривичном поступку и не представља незаконит доказ.

Поред тога, првостепени суд није само на пресуди Спк 5/20 од 14.10.2020. године којом је прихваћен споразум о признању кривичног дела окривљеног АА, засновао побијану правноснажну пресуду, већ је засновао и на другим доказима изведеним у току поступка – на исказима испитаних сведока и осталим писаним доказима, а који по начину прибављања и по својој садржини представљају законите доказе на којима се пресуда може заснивати.

Стога су оцењени као неосновани наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и с тим у вези истиче да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се не може засновати.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да дело за које се окривљени гони није кривично дело. У образложењу наведене повреде закона истиче да лек „бупенофрин“ није на списку супстанци које су проглашене за опојне дроге, већ на списку психотропних супстанци

односно исти не представља опојну дрогу, те да предмет кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога може бити само опојна дрога, а не и психотропна супстанца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног Игора Марића - адвоката Ивана Ђаловића били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Чачку К 6/21 од 02.04.2021. године. Апелационог суда у Крагујевцу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 5, ставу првом и другом, другостепене пресуде КЖ1 349/21 од 05.07.2021. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Самим тим неосновани су и наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и на тај начин истиче повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер су нижестепени судови правилно квалификовали радње окривљеног Игора Марића као кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. КЗ.

Бранилац окривљеног је у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева само формално означио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, образлажући ову повреду закона, бранилац окривљеног уопште не указује у чему је то конкретно другостепени суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном, већ само указује да је другостепени суд неправилно одмерио врсту и висину казне окривљеном, односно да је отежавајућим околностима дао већи значај од оног које оне објективно заслужују, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП. У преосталом делу захтева бранилац окривљеног полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним пресудама и оценом доказа датом од стране суда и на тај начин указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама.

Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао имајући у виду да повреда члана 441. став 1. ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Драгомир Милојевић,с.р.**